

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Adam Roch

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **K. G.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 19 kwietnia 2023 r.,

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2023

r., sygn. akt V KO 100/22 o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie

postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 7 września 2017 r., sygn. akt II AKa 78/16,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. akt III K 54/15,

wobec jego oczywistej bezzasadności,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Skazany K. G. osobistym wnioskiem datowanym na 12 września 2022 r. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 września 2017 r., sygn. akt II AKa 78/16, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 26 listopada 2015 r., sygn.

akt III K 54/15. Jako podstawę prawną swojego wniosku wskazał art. 540 § 1 pkt 2 lit. a i b k.p.k.

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2023 r., sygn. akt V KO 100/22 Sąd Najwyższy w trybie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia ww. wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

Wskazane postanowienie zostało zaskarżone zażaleniem wywiedzionym przez skazanego, w którym wskazał, że nie zgadza się z wyrokiem zapadłym w jego sprawie, a także wymienionym postanowieniem Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie wniesione przez skazanego nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy zważyć, że zgodnie z art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania nierespektującego obowiązującego w postępowaniu wznowieniowym rygoru przymusu adwokacko-radcowskiego (bez wzywania do uzupełniania tego braku) w sytuacji, gdy „z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność”. Użyty przez ustawodawcę zwrot „odmawia” oznacza, że Sąd Najwyższy jest zobligowany do przeprowadzenia takiej kontroli osobistego wniosku strony, który wbrew art. 545 § 2 k.p.k. nie został sporządzony i podpisany przez profesjonalnego przedstawiciela procesowego, pod kątem okoliczności, na których go oparto. Zaznaczyć bowiem trzeba, że wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego podstawy zostały ustawowo skatalogowane (art. 540 k.p.k., 540a k.p.k., 540b k.p.k.) i nie każde, nawet zaistniałe w rzeczywistości, uchybienie procesowe będzie się w nie wpisywało. Ustawodawca w treści przepisu art. 545 § 3 k.p.k. wskazał okoliczności, które mogą świadczyć o oczywistej bezzasadności wniosku, ale wskazanie to nie jest wyczerpujące, o czym świadczy użyte w ustawie wyrażenie „w szczególności”. Pojęcie „oczywistej bezzasadności”, o której mowa we wskazanym przepisie, powinno być rozumiane podobnie jak na gruncie przepisu art. 535 § 3 k.p.k., a zatem „bezzasadność oczywista to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna na pierwszy rzut oka, niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia” (postanowienie SN z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, nr 1, poz. 5).

Kontrola zaskarżonego postanowienia prowadzi do wniosku, że jest ono zasadne i nie występują podstawy do uwzględnienia złożonego zażalenia. Niemniej jednak fakt wywiedzenia środka zaskarżenia może być następstwem niedostatecznego wyjaśnienia skazanemu motywów powziętego rozstrzygnięcia. Analiza treści osobistego wniosku o wznowienie postępowania jak i zażalenia, pomimo powołania przez skazanego kontentej podstawy prawnej, tj. art. 540 § 1 pkt 2 lit. a i b k.p.k., świadczy wprost o niezrozumieniu instytucji *propter nova*. Wskazywany przepis dotyczy sytuacji, w której po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody (nieznane przedtem sądowi i stronie) wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.), skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary (art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k.), względnie sąd umorzył lub warunkowo umorzył postępowanie karne, błędnie przyjmując popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu (art. 540 § 1 pkt 2 lit. c k.p.k.). Dlatego też kluczowym dla stwierdzenia przesłanki wznowienia postępowania opartej na wymienionej podstawie prawnej jest ujawnienie się w sprawie nowych faktów lub dowodów już po wydaniu orzeczenia. Skazany zarówno w złożonym wniosku, jak i zażaleniu w żadnym miejscu nie powołuje chociażby potencjalnie nowych faktów lub dowodów, wskazując jedynie we wniosku, iż w postępowaniu wystąpiły błędy, które przemawiają za zmianą kwalifikacji czynu z art. 148 § 1 k.k. na art. 157 § 1 k.k. (k. 2 akt sprawy sygn. V KO 100/22). Uważna lektura protokołu rozprawy apelacyjnej z dnia 7 września 2017 r. oraz uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego prowadzi do wniosku, że organ ten rozważał zmianę kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego K. G.. Nie znalazł jednak ku temu podstaw. Nieodpartym jawi się zatem wrażenie, że intencją wnioskodawcy jest kwestionowanie poczynionych ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów (w tym opinii biegłego) dokonanej przez sądy rozpoznające sprawę, z powodu niezadowolenia z zapadłego rozstrzygnięcia, o czym wprost świadczy sformułowanie „nie zgadzam się z moim wyrokiem” (k. 1 akt SN). Tego rodzaju okoliczności w żadnej mierze nie stanowią podstawy do zainicjowania wznowienia

prawomocnie zakończonego postępowania. Wskazane kwestie winny być podnoszone na etapie postępowania sądowego, a nie wznowieniowego.

Na zakończenie dodać należy, że skazany w zażaleniu sygnalizuje, iż w jego ocenie istnieją podstawy prawne do wystąpienia z kasacją i zmiany wyroku. W przedmiotowej sprawie kasacja nie została wywiedziona, albowiem jak wynika z akt, skazany uchybił terminowi do jej wniesienia o blisko pół roku (w dniu 6 listopada 2017 r. obrońca skazanego odebrał odpis wyroku sądu drugiej instancji wraz z uzasadnieniem – k. 1206, natomiast skazany pismem datowanym na 15 lutego 2018 r. wystąpił o wyznaczenie obrońcy z urzędu celem sporządzenia i podpisania kasacji – k. 1207). Tym samym niemożliwym było wywiedzenie kasacji nawet przez ewentualnie ustanowionego obrońcę skazanego z uwagi na przekroczenie terminu do złożenia rzeczonego środka odwoławczego. Niemniej droga do wystąpienia z kasacją dla K. G. nie została całkowicie zamknięta, albowiem w świetle art. 521 k.p.k. kasacja na korzyść skazanego może zostać wywiedziona przez tzw. podmioty szczególne, tj. Prokuratora Generalnego oraz Rzecznika Praw Obywatelskich. W tym celu skazany może wystąpić do jednego z ww. podmiotów z sygnalizacją konieczności wywiedzenia kasacji. Jeżeli wskazana sygnalizacja zostanie oceniona jako słuszna, stosowne działania z pewnością zostaną podjęte.

Podsumowując, kontrola osobistego wniosku K. G. prowadzi do wniosku, że już *prima vista* jasny był brak okoliczności wskazujących na zmaterializowanie się którejkolwiek z podstaw wznowieniowych wskazanych w rozdziale 56 k.p.k., co słusznie skutkowało jego uznaniem za oczywiście bezzasadny, a w konsekwencji implikowało odmowę jego przyjęcia w trybie art. 545 § 3 k.p.k. Stanowiska tego nie może zmienić argumentacja zawarta w zażaleniu na ww. decyzję. W ocenie Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie nie zaistniały także żadne podstawy do wznowienia postępowania z urzędu.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[SOP]

[a!]

